

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 134/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ndt 16/2016 z 29. júna 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Ndt 16/2016 z 29. júna 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi (a ďalším spoluobžalovaným) je vedené trestné stíhanie pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, ako aj pre ďalšie trestné činy. Trestné konanie o obžalobe prokurátora podanej (aj) proti sťažovateľovi vedie Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 T 102/2013.

Sťažovateľ na hlavnom pojednávaní 9. júna 2016 vzniesol námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu s odôvodnením, že 1. júna 2016 podal Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o ochranu osobnosti smerujúcu proti okresnému súdu, ako aj proti krajskému súdu (konanie o žalobe vedie krajský súd pod sp. zn. 12 C 2/2016, pozn.) a zároveň navrhol odňatie a prikázanie veci inému súdu toho istého druhu a stupňa podľa § 23 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Najvyšší súd o návrhu sťažovateľa na delegáciu rozhodol napadnutým uznesením tak, že trestná vec sťažovateľa vedená okresným súdom pod sp. zn. 2 T 102/2013 sa tomuto súdu a krajskému súdu neodníma.

Sťažovateľ namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv odôvodňuje najmä takto:

„Sťažovateľ z dôvodu rozhodnutia NS SR o dovolaní, ktorým vyhlásil porušenie zákona v jeho neprospech KS v Trnave a zároveň OS v Trnave spočívajúce v práve na spravodlivý súdny proces, podal žalobu pre nezákonný postup štátnych orgánov v spojení s ochranou osobnosti, ktorou zažaloval OS TT aj KS TT, čím sa s týmito súdmi dostal do preukázateľného sporu... Z dôvodu podanej žaloby sťažovateľ vzniesol námietku proti celému konajúcemu OS TT... Opodstatnenie videl (sťažovateľ, pozn.) v tom, že hoci by sudcovia tohto súdu nemuseli byť priamo zaujatí, vznik dôvodnej pochybnosti

o ich nezaujatosti ale bude existovať vždy, keďže je preukázateľné, že s uvedeným súdom je sťažovateľ v inom súdnom spore.

... NS (najvyšší súd, pozn.), ktorý rozhodoval o delegácii konal v rozpore s čl. 46 ods. 1, ale aj čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a dopustil sa absolútneho porušenia právnej istoty garantovanej v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, keď rozhodol aj o nevyhlúčení KS TT bez vyjadrenia sudcov tohto súdu. Už fakt, že sťažovateľovi neboli predložené vyjadrenia sudcov OS TT, ktoré boli súčasťou rozhodnutia NS SR, bolo porušením rovnosti zbraní a sťažovateľ sa s nimi nemal možnosť oboznámiť, prípadne na ne replikovať. Napriek skutočnosti, že oficiálne vznesená námietka s návrhom na odňatie a prikázanie veci bola len na OS TT, nebol podľa sťažovateľa oprávnený NS SR rozhodnúť aj o KS TT, keďže od tohto súdu nemal vyjadrenia sudcov o možnej zaujatosti a zároveň konanie na KS TT ešte neprebiehalo.

... Tým, že NS SR rozhodol bez vyjadrenia sudcov KS TT aj o tomto súde a o jeho nevyhlúčení a zároveň rozhodol o OS TT bez toho, aby umožnil sťažovateľovi poznať vyjadrenia sudcov OS TT, vybočil až natoľko z rámca ústavných pravidiel, že takýto exces z hraníc nemôže byť ústavne akceptovateľný, pretože je absolútnym odmietaním spravodlivosti...“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. NS SR v konaní sp. zn. 3 Ndt 16/2016 zo dňa 29. 06. 2016 porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“

2. Zrušuje sa uznesenie NS SR sp. zn. 3 Ndt 16/2016 zo dňa 29. 06. 2016 z dôvodu protiústavnosti a vracia sa mu na nové konanie.

3. NS SR sa zaväzuje vyplatiť do troch dní od právoplatnosti (doručenia) tohto nálezu náhradu všetkých trov konania sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúma, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 (t. j. aj v konaní pred súdmi, pozn.) rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že k porušeniu jeho v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy, resp. práva podľa dohovoru došlo (v podstate) tým, že najvyšší súd rozhodujúci o jeho návrhu na odňatie a prikázanie veci

- nedoručil sťažovateľovi vyjadrenia sudcov okresného súdu k ním vznesenej námietke ich zaujatosti,

- rozhodol (aj) o tom, že trestná vec sťažovateľa sa neodníma krajskému súdu, hoci sťažovateľ namietal zaujatosť len sudcov okresného súdu,
- rozhodol o tom, že trestná vec sťažovateľa sa neodníma krajskému súdu bez toho, aby si zabezpečil vyjadrenia sudcov označeného súdu k návrhu na delegáciu veci.

Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými základnými právami podľa ústavy, resp. označeným právom podľa dohovoru.

Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený.

Najvyšší súd napadnuté uznesenie, ktorým o návrhu sťažovateľa na delegáciu rozhodol tak, že trestná vec sťažovateľa (a ostatných spoluobžalovaných, pozn.) vedená okresným súdom pod sp. zn. 2 T 102/2013 sa okresnému súdu a krajskému súdu neodníma, odôvodnil okrem iného takto:

„Na hlavnom pojednávaní konanom 9. júna 2016 obžalovaný [REDAKOVANÉ] vzniesol námietku zaujatosti proti celému okresnému súdu s odôvodnením, že 1. júna 2016 podal žalobu na Okresný súd Trnava a Krajský súd v Trnave (č. l. 4176).

Písomným podaním zo 17. júna 2016 (č. l. 4198 spisu) vzniesol obžalovaný [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] námietku zaujatosti proti všetkým sudcom Okresného súdu Trnava a zároveň požiadal aj o odňatie veci z pôsobnosti Krajského súdu v Trnave a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa podľa § 23 Trestného poriadku.

... Súčasťou spisu sú vyjadrenia všetkých sudcov v súčasnosti konajúceho Okresného súdu Trnava (č. l. 4199 - 4200) k návrhu obžalovaného, z ktorých vyplýva, že ani jeden sudca tohto súdu sa necíti byť zaujatý v predmetnej veci a nemá žiaden vzťah k prejednávanej veci ani k obžalovanému.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd najbližšie spoločne nadriadený krajským súdom Slovenskej republiky preskúmal podaný návrh v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku ako aj predložený spisový materiál a dospel k záveru, že v danom prípade nie je daný dôvod na odňatie predmetnej trestnej veci Okresnému súdu Trnava a Krajskému súdu v Trnave a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Podľa existujúcej súdnej praxe námietka zaujatosti vznesená procesnou stranou proti všetkým sudcom konkrétneho súdu sa považuje za návrh na delegáciu v zmysle ustanovenia § 23 Trestného poriadku.

... Inštitút odňatia a prikázania veci možno uplatniť len vtedy, ak pre tento postup existujú dôležité dôvody. Dôležitými dôvodmi, ktoré zákon bližšie nedefinuje, sú pritom predovšetkým okolnosti, ktoré zabezpečujú zistenie skutkového stavu veci, výchovného pôsobenia trestného konania na páchatel'a i na ostatných občanov, a čo najrýchlejšie prejednanie veci. Medzi dôvody svedčiace pre odňatie veci príslušnému súdu patrí tiež požiadavka zabezpečenia objektivity súdneho konania a spravodlivého rozhodnutia v prípadoch, kedy sú vylúčení všetci sudcovia príslušného súdu. Námietku zaujatosti však možno vznášať len proti tým sudcom, ktorí sa na prejednávaní a rozhodovaní veci skutočne podieľajú a nie proti neurčitým osobám, napríklad všetkým sudcom určitého súdu. Taktiež je nevyhnutné uviesť konkrétne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vzbudiť podozrenie z nestranného, neobjektívneho alebo nezákonného rozhodovania v danej veci.

Pri úvahách, či sú v konkrétnom prípade dané dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci, treba hodnotiť všetky okolnosti odôvodňujúce takýto postup vo vzájomnej súvislosti a pri posudzovaní opodstatnenosti a závažnosti, treba prihliadať aj na význam zákonných ustanovení o príslušnosti súdov a sudcov.

Z ustanovenia čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva princíp, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Treba pripomenúť na tomto mieste, že právo na zákonného sudcu má každý, teda nielen obžalovaný. Z označeného ústavného princípu vyplýva, že sudcov možno vylúčiť z vykonávania úkonov trestného konania len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré im zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo.

V týchto súvislostiach je potrebné poukázať aj na ustanovenie § 2 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je sudca pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu, keď výnimky môžu vyplývať len z naplnenia zákonných predpokladov.“

K námietkam zaujatosti vzneseným sťažovateľom, resp. k jeho návrhu na delegáciu najvyšší súd v napadnutom uznesení ďalej uviedol:

„Analýzou námietok zaujatosti, ktoré predložil obžalovaný [REDAKOVANÉ], možno dospieť k názoru, že obžalovaný bez relevantných dôvodov namietal aj sudcov, ktorí sa na rozhodovaní v jeho trestnej veci v skutočnosti nepodieľajú.

Z obsahu jeho podaní je zrejmé, že dôvody pre odňatie veci konajúcim súdom vidí najmä v tom, že nesúhlasí so spôsobom ich rozhodovania v doterajšom priebehu konania (zrušenie veci v dovolacom konaní a podanie žaloby).

Z vecného hľadiska najvyšší súd zdôrazňuje, že námietky obžalovaného vytýkajúce súdu prípadný chybný procesný postup alebo spôsob rozhodnutia, s ktorým sa nestotožní, môže uplatniť v rámci použitia opravného prostriedku, čo sa stalo aj v tomto konaní a nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu, senátu a už vôbec nie celého súdu z vykonávania úkonov trestného konania.

S poukazom na uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod pre odňatie veci konajúcim súdom, pretože v danom prípade nie sú splnené podmienky

na tzv. delegovanie veci inému krajskému súdu v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko nie je daný žiadny dôležitý dôvod predpokladaný týmto zákonným ustanovením, v dôsledku ktorého by mohlo byť ohrozené nestranné a zákonné prerokovanie uvedenej trestnej veci. Samotný obžalovaný [REDAKOVANÉ] v návrhu na odňatie veci a jej prikázanie inému súdu konštatuje, že si je vedomý, že podanie žaloby na konajúce súdy nemusí hneď znamenať, že sudcovia súdov, ktoré žaluje, sú voči nemu zaujatí.“

Po preskúmaní sťažnosti, ako aj dokumentácie k nej priloženej, vychádzajúc najmä z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zjavne nie je neodôvodnené, svojvoľné alebo arbitrárne. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, prečo v okolnostiach posudzovanej veci nevzhladol dôležité dôvody na odňatie veci príslušnému súdu a na jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Vo vzťahu k výhrade sťažovateľa, že najvyšší súd mu nedoručil vyjadrenia sudcov okresného súdu k jeho námietke zaujatosti, ústavný súd uvádza, že uvedená skutočnosť sama osebe nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia v sťažnosti označených práv sťažovateľa garantovaných ústavou, resp. dohovorom. Účelom inštitútu delegácie podľa § 23 Trestného poriadku je lepšie uplatnenie základných zásad trestného konania prostredníctvom súdu, ktorému je vec delegovaná, pričom z povahy tohto inštitútu, ako aj z rozhodovacej praxe všeobecných súdov vyplýva výnimočnosť takéhoto postupu, ktorý je opodstatnený len v prípade existencie dôležitých dôvodov. Preto ak podľa sťažovateľa dôležité dôvody na delegáciu mali spočívať v zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, bolo v prvom rade v jeho záujme, aby svoj návrh na delegáciu náležite odôvodnil relevantnými skutočnosťami, z povahy veci nezávislými od postoja sudcov príslušného súdu k nim. Nedoručenie vyjadrení sudcov okresného súdu sťažovateľovi, v ktorých uvádzajú, že sa necítia byť v trestnej veci sťažovateľa zaujatí, tak nemalo a nemohlo mať vplyv na reálne uplatnenie procesného práva sťažovateľa podať návrh na delegáciu odôvodňovaný námietkou zaujatosti týchto sudcov. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom nie je povinnosť sudcu, resp. nadriadeného

súdu vyhovieť návrhu oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu, resp. sudcov z vykonávania úkonov trestného konania, ale len ich povinnosť prerokovať každý takýto návrh oprávnenej osoby a s náležitým odôvodnením o ňom rozhodnúť (m. m. napr. I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03, III. ÚS 246/2012, I. ÚS 364/2016).

K námietke sťažovateľa, že najvyšší súd rozhodol (aj) o tom, že jeho trestná vec sa neodníma krajskému súdu, hoci namietal zaujatosť len sudcov okresného súdu, ústavný súd poukazuje na skutočnosti vyplývajúce zo sťažovateľom predloženej dokumentácie. Sťažovateľ 9. júna 2016 na hlavnom pojednávaní vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 102/2013 vzniesol námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu. Na základe výzvy okresného súdu sťažovateľ písomným podaním zo 14. júna 2016 odôvodnil svoj návrh na delegáciu, pričom v ňom okrem iného uviedol, že *„aj z dôvodu nastolenia právnej istoty navrhujem odňatie a prikázanie veci aj z pôsobnosti Krajského súdu v Trnave, ktorý je súčasne žalovaný v žalobe, ktorú som dňa 1. 6. 2016 adresoval na krajský súd“*. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd, ktorý napadnutým uznesením rozhodol aj o tom, že trestná vec sťažovateľa sa neodníma (popri okresnom súde, pozn.) ani krajskému súdu, postupoval ústavne konformným spôsobom, keďže svojím rozhodnutím reagoval na návrh sťažovateľa, ktorý výslovne navrhoval odňatie veci aj z pôsobnosti krajského súdu.

Napokon k výhrade sťažovateľa, že najvyšší súd rozhodol o návrhu na delegáciu vo vzťahu ku krajskému súdu bez toho, aby si zabezpečil vyjadrenia jeho sudcov, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ svoj návrh na odňatie a prikázanie veci odôvodňoval objektívnou skutočnosťou – podaním žaloby o ochranu osobnosti (aj) proti krajskému súdu. Vyjadrenia sudcov krajského súdu k tejto objektívnej skutočnosti by tak v kontexte návrhu sťažovateľa nemohli prispieť k ďalšiemu objasneniu veci. Ani označená námietka sťažovateľa preto nie je spôsobilá spochybniť ústavnú akceptovateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý podanie žaloby sťažovateľom (aj) proti krajskému súdu nevyhodnotil ako dôležitý dôvod na delegáciu v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku.

Nad rámec už uvedených predbežných záverov ústavný súd považuje za žiaduce zdôrazniť, že podanie žaloby o ochranu osobnosti proti všeobecnému súdu, resp. všetkým sudcom tohto súdu obvineným nikdy nemôže samo osebe zakladať dôvod na vyhoviecie návrhu na odňatie a prikázanie veci inému súdu podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku. V opačnom prípade by súd rozhodujúci o takomto návrhu vedome vo svojej podstate pripustil, že si obvinený bude sám vyberať sudcov, ktorí budú rozhodovať v jeho trestnej veci.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľom označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa vrátane jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Zjavná neopodstatnenosť podanej sťažnosti ako nedostatok podmienky jej prijateľnosti na ďalšie konanie je vzhľadom na podstatu námietok sťažovateľa takej povahy, že by ju nebolo možné odstrániť ani potom, ako by ústavný súd ustanovil sťažovateľovi kvalifikovaného právneho zástupcu. Ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi v posudzovanej veci by preto nebolo účelné a ani hospodárne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2017